

DE
ERFENIS
VAN HET
STEEN

DE
ERFENIS
VAN HET
STEEN

Silvia Rietdijk

*Voor mijn zielemaatje.
Met wie ik lief en leed deel.*

ZILVER
BRON

© 2014 Silvia Rietdijk
© 2014 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Foto man omslag: Kiselev Andrey Valerevich/shutterstock.com
Foto piramide omslag: Ondrej Kucera/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Cocky van Dijk
Spellingscontrole: Cathinca van Sprundel

Eerste druk, november 2014

ISBN 978 94 9076 789 1
NUR 334

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

HOOFDSTUK 1

De zang van het zand

De enorme mensenmassa imponeerde haar niet. Haar hart zag scherp en haar ravenzwarte ogen des te scherper. Yricia spande haar boog, richtte en schoot. De pijl sneed suizend door de lucht op zijn doel af. Een kreet van pijn steeg op uit de massa. Mensen weken verschrikt opzij en achteruit. Yricia glimlachte sarcastisch. Precies zoals ze verwacht had.

Kalm hing ze de boog over haar schouder. Behendig klom ze van de hoge rotsrichel af die haar als uitkijkpost diende en stapte de verwarde menigte in. Zelfs zonder haar Orde der Huïnen, die achtergebleven op de hoog uitstekende richel toekeek, zouden deze mensen nog geen flap van haar robijnrode mantel durven beroeren. Eenieder week voor haar opzij. De gewonde man zat ineem gezonken en alleen op de grond. Niemand durfde een hand naar hem uit te steken, net zomin als ze haar durfden aan te raken.

Resoluut liep ze op hem af. Haar mond vertrok tot een strakke streep. De stakker lag kreunend en bibberend in het stof. Hij kreeg niet eens de eer om aan de goden geofferd te worden. De ellendige nietsnut! Niets meer dan een nutteloze oproerkraaier! En hij moest als voorbeeld voor het volk dienen? Een soort martelaar worden? Ze fronste vinnig haar wenkbrauwen.

Toen ze door haar knieën zakte om de man recht aan te kijken walmden de scherpe, zurige lucht van zijn

angstzweet haar tegemoet. Zijn smeekbedes liet bitter gal in haar mond sijpelen. Ze haalde haar neus op. Deze hier, zou haar Orde der Huïnen niet eens hoeven te martelen om informatie te verkrijgen. Hij was nu al bereid om alle kennis te spuien die hij bezat om zijn eigen hachje te redden. Grommend klemde ze haar ene hand om zijn magere nek, terwijl de andere hardhandig de pijn uit zijn zij trok. Zijn geschreeuw van pijn en angst deed haar niets. Net als het warme bloed wat ongemerkt over haar hand en mantel gleden en het zand onder haar blote voeten rood kleurde. Het enige wat er toe deed, was wat ze moest doen. Het laffe gekronkel en gesnotter van die hond aan haar voeten zou haar taak geen eer brengen. Toch zou ze hem volbrengen. Op net zo'n oneervolle manier als deze lafaard verdiende. Yricia greep de man bij een van zijn voeten beet en sleepte hem achteloos door het zand achter zich aan naar de plek waar de houten palen al stonden opgesteld. De zon was net begonnen aan zijn klim naar de hoogste plek in de hemel, en over een paar uur, als de zon recht boven de rotsformatie stond, zou het hier verzengend heet zijn. Vanuit haar ooghoeken zag ze dat de gieren al op de grillige uitsteeksels van de rotsen neerstreken. Met hun kraalogen vol gretigheid keken ze in roerloze afwachting toe. Zelfs tussen de mensenmenigte viel geen gezucht, gekuch, of geschuifel van voeten te bespeuren. Alleen de zacht ruisende woestijnwind deed af en toe zanderig stof in wolkjes opstuiven. Verder leek alles bedekt te zijn door een onverklaarbaar soort ademloosheid.

Voor deze zielige stakker? Yricia fronste donker. Hogepriester Usear had vreemde beweegredenen. Ze voelde hoe zijn ogen strak op haar gericht stonden, hoe zijn nietsontziende blik alles volgde wat ze deed. Nog belangrijker... hoe ze zijn orders uitvoerde. Ze hoefde niet naar hem op te kijken om te zien of haar handwijze zijn goedkeuring kon dragen. Zij was zijn uitver-

korene. Ze wist hoe hij wilde dat ze de zaken aanpakte.

Het Gezegende kind dat naast de Hogepriester stond, en waar ze net een glimp van kon opvangen, liet haar niet meer dan een fractie van een sequent een wenkbrauw oprichten. Bij dit soort afstraffingen waren er gewoonlijk niet zulke jonge kinderen aanwezig, maar ze vond dat men niet vroeg genoeg gehard kon worden in zaken aangaande het leven, dat genadeloos was voor haar volk. Daarbij kon de raadselachtigheid van de priesters niet uitgelegd, noch begrepen worden, laat staan dat ze de ondoorgrondelijkheid van de Hogepriester bevatte. Hij stond op een hoog voetstuk bij al zijn volgelingen, en zijn beminnelijke charisma maakte hem des te gevaarlijker voor vijanden. Ze grijsde grimmig toen ze haar slachtoffer overeinde hees aan zijn djarpa, de eenvoudige lappen stof die hij om zijn lichaam heen had geslagen om zich te beschermen tegen de brandende zon en het stuivende zand. Zijn gesnotter verstomde nu hem duidelijk werd dat hij niet zou ontkomen aan zijn lot. In zijn wijd opengeperde ogen sprak doodsangst.

Kalm deed ze een greep onder haar mantel en haalde haar mes tevoorschijn waarmee ze in een paar bewegingen de repen stof aan de voorkant lossneed, zodat zijn borst bloot kwam te liggen. Daarna pelde ze de djarpa van hem af en gebruikte de stof om hem vast te binden aan de palen.

De man verzette zich niet. Er steeg alleen een rochelend, laag gekerm op vanuit zijn keel. Een dun straaltje urine sijpelde langs de binnenkant van zijn benen op de grond.

Hij stond nu helemaal naakt voor zijn volk en de elementen. Hij werd blootgesteld aan de roofzucht van insecten en aaseters. Ze had hem liever een snelle dood gegeven. Deze langzame, wrede dood was geschikt voor de echte vijanden, vond ze, degenen die dapper gestreden hadden voor hun doel, die haar nog

in het gezicht spuwden en haar wilden wurgen, voor zij ze aan de palen vastbond. Diegenen verdienden het om deze martelende dood te ondergaan. Zo verkregen ze hun hulde, hun laatste eer. Bij de poorten van Perdantea zouden de trompetten van de Wachters dan in eerbetoon voor hen schallen. Als helden zouden de dappere strijders verwelkomd worden in het Paradijs. Ze begreep niet waarom het deze laffe hond vergund werd om op deze manier te sterven. Maar het was niet aan haar om het te begrijpen. Het was niet aan haar om vragen te stellen. Ze was geboren voor één taak. Het dienen van de Hogepriester.

Het liefst draaide de jongen zich onmiddellijk om, om terug te vluchten naar zijn eigen vertrouwde verblijf in de rotsen. Maar hij wist wat de Hogepriester van hem verwachtte. Hogepriester Usear *eiste* dat hij *dit* zag.

Onrustig rolde Airyck een paar steentjes onder zijn blote tenen heen en weer. De enige beweging die hij in alle stilte ongezien kon maken. Het bovenstuk van het ceremoniële gewaad dat hij droeg, zat zo knellend strak vast gesnoerd tegen zijn borst aan, dat het hem terwijl hij stokstijf rechtop stond nog een benauwd gevoel gaf. Hij hield zijn armen stijf langs zijn lichaam geklemd om niet aan het gewaad te gaan pulken en trekken - iets wat hem zeker op een fikse uitbrander zou komen te staan na voltooiing van het ritueel. In gedachten bedankte hij de goden herhalend voor het pijnlijke ongemak dat hem dwong om in een perfect eervolle houding te blijven staan. Hogepriester Usear zou wat dat betrof vandaag niet op hem hoeven te mopperen.

Bedachtzaam gleed zijn blik over de gestalte van

de man die hangend tussen de palen zijn dood tegemoet ging. Eenmaal achter de poorten van Perdantea zouden de Wachters van de Goden, de Nefyd, zijn gejammer en lafheid van hem afwassen, zodat hij als herboren terug kon keren naar het Aardse rijk, in het lichaam van een baby. Dat had Airyck tijdens de lessen geleerd. Voor het eerst groeide er een begin van berusting in zijn hart.

Een berusting die hij niet kon vinden voor de vrouw met het hart van steen. Al gruwde hij van de wreedheden waartoe zij in staat was, haar verschijning trok hem aan als een magneet. Nieuwsgierig bekeek hij haar. *Dat, dat wat zij teweeg zal brengen...*

Hij hoorde het zand van de vlakte onder haar voeten fluisterend zingen over levensbloed dat wreed vergoten en vergeten was. Over kaalgevreten botten begraven onder dikke lagen stof, rusteloze zielen herbergend die wilden spreken. Hun gezang klonk vandaag zo weeklagend luid dat hij bijna zijn handen voor zijn oren sloeg. Maar Hogepriester Usear pakte plots zijn ene hand beet en hield deze stilzwijgend in zijn greep. Airycks blik gleed verstoord omlaag naar hun verbonden handen. Het bevreemde hem. Hij was slechts een arme jongen uit de onderste laag van de bevolking. Hij stelde niets voor. Zijn onzekere getob over zichzelf liet een schaduw over zijn vooruitziende kennis glijden. Er stond iets belangrijks te gebeuren, iets waar hij een grote rol in zou spelen, iets wat onnoemlijk veel meer omvatte dan de Hogepriester vermoedde, en toch bleef datgene wat zijn lot hem zou komen brengen, verschoolen. Het zand zong alleen over de dood, en wanneer deze hem zou komen halen.

Zeven aardse omwentelingen, zeven manen, en zeven zonsopkomsten oud zou hij zijn. Waar zijn weg hem zou brengen tot aan dat moment werd door mistlierten omhuld, maar in het prille ochtendlicht van die zevende zonsopkomst, zou zijn lot, wat dat ook

mocht zijn, eindigen...

Verscholen tussen de schaduwen van de rotsen keek hij naar de marteling die zich vlak voor hem voltrok. Zijn wenkbrauwen waren grimmig gefronst. Irrick was verloren. Er was niets wat hij nog voor de man kon doen. Hij was te laat. Hij kon niet eens meer zijn vuurstenen mes werpen om hem een vlugge dood te gunnen. Het was niet zozeer dat die daad zijn schuilplaats zou verraden, het zou zijn aanwezigheid onder de Unaqks kenbaar maken. En dat mocht in geen geval gebeuren. De Orde der Huïnen mocht geen spoor van hem oppikken. Als ze hem eenmaal geroken hadden, zouden ze hem als een meute bloedhonden achtervolgen tot ze hem te pakken hadden en in stukken konden scheuren. Of erger nog, hem als krijgsgevangene uitleveren aan de Hogepriester.

De Vloek van de Zwarte Speer die Hogepriester Usear had opgeroepen, hing dreigend boven de hoofden van zijn volk. Hij kon niet toestaan dat door zijn gevangenneming de Speer zich ter aarde zou stortten. Het zou voor de Alysh de ondergang betekenen als hij, Darehk um Salush, eerstgeborene van hun Koning, en uitgekozen door het volk om na zijn vader te heersen, de Vloek niet ongedaan kon maken.

Het effect van de Vloek verspreidde zich al als een ziekte onder zijn volk. Het nestelde zich diep in de schoot van de vrouwen waardoor ze geen vrucht konden dragen. Geen enkel ritueel, geen enkel medicijn, zorgzame handeling of rustperiode die de sjamanen hadden ingesteld, had ervoor gezorgd dat er weer zaad in de schoot van de vrouwen ontkiemde.

De goden leken zijn volk verlaten te hebben. En

zonder hun zegeningen zou zijn volk opdrogen. Hij had er alles voor over om zijn volk weer te laten op-
leven. Hij mocht niet falen. Strijdlustig sloeg hij zijn
armen over elkaar voor zijn borst. Hij zóu niet falen.
Nog voor zijn stervende vader zijn laatste adem uit-
blies, zou het voortbestaan van zijn volk een feit zijn.

Met samengeknepen ogen keek hij naar de jonge
vrouw die het ritueel van marteling in werking zette.
Hoe koelbloedig ze al haar handelingen verrichtte...
Ze was geen schoonheid te noemen, maar hij moest
bekennen dat ze absoluut een aantrekkelijke vrouw
was om te zien. Haar gelaatstrekken waren mooi en
gelijkmatig gevormd. Ze bezat een licht gespierde, at-
letische bouw, wat haar hardheid nog meer versterkte.
Door haar opzij geslagen mantel, wat hem zicht gaf op
haar pure vrouwelijke rondingen, vervloog dit meedo-
genloze beeld. Er werd niet veel aan zijn verbeelding
overgelaten door de strakke tuniek die ze onder haar
mantel droeg. En als het de vrouw ook nog eens zou
lukken om een glimlach rond haar lippen te laten cir-
kelen, zou ze misschien in de buurt van een schoon-
heid komen. Zijn sarcasme bracht een spottende grijns
om zijn mond. O ja, hij zou er een zak vol diamanten
voor over hebben om mee te kunnen maken dat deze
leidster van de Huïnen naar hem zou glimlachen... Hij
had altijd al oog gehad voor vrouwelijk schoon, waar-
bij zijn eigenzinnige smaak nogal afweek van anderen.
Dat dit op een moment als deze nog bij hem naar bo-
ven dreef, was absurd te noemen. Zijn blik bleef nog
een ogenblik geamuseerd op de vrouw hangen, gleed
geïntrigeerd langs haar sensuele vormen en bleef ten
slotte steken bij haar honingblonde haar. Het vorm-
de een opvallend contrast met haar donkere ogen en
getinte huidskleur. Ze viel op in de massa en trok vol-
ledig de aandacht naar zich toe zonder daar bewust
van te zijn. Al viel dat niet alleen te wijten aan haar
opvallende zonnehaar.

Deze vrouw zou hij extra scherp in de gaten moeten houden. Haar vrouwelijkheid misleidde hem niet. Ze was onverbiddelijk, en in staat tot wreedheden die hij zijn ergste vijand nog niet toewenste. Precies de juiste kwaliteiten voor een leidster van de Unaqk krijgers, de vrouwelijke strijders die de Orde der Huinen vormden. En precies wat haar tot een geduchte tegenstandster maakte. Hij zou haar niet onderschatten, noch vertrouwen. Maar... toegegeven, ongetwijfeld een sterke vrouw. Zij zou een goede aanwinst voor zijn volk zijn om een kind te baren. Zij zou absoluut een levensvatbaar, gezond kind ter wereld kunnen brengen. *Een koningskind...*

Darehk schudde deze belachelijke ingeving resoluut weg. Hij lachte inwendig om zijn domme afleidende gedachten. Hij was hier niet gekomen voor haar. Hij kwam voor het kind. Het Goden Kind dat de sjamanen in hun visioenen gezien hadden. Hij trok zijn verre-kijker uit de riem rond zijn middel en keek naar waar het kind stond. Van de sjamanen had hij begrepen dat het jongetje zes volledige omwentelingen van de aardse as oud was. Zijn blik gleed langs de uitstekende rotspunt. Daar! Daar stond hij. Met zijn bruine haren keurig gekamd, zonder enige smerige veeg op zijn gezicht of op de traditionele kleding die hij droeg, waarvan geen flap verkeerd zat of een lint scheef. Hij zag het, maar kon het moeilijk bevatten. Hij had nog nooit zo'n jong kind gezien met zo'n volwassen houding en ernstige uitdrukking op het gezicht. De jongen genaamd Airyck. Door het Unaqk volk de Gezegende genoemd.

Ik vraag me af in hoeverre je dit kind gezegend kan noemen. Hij is geboren onder een barbaars volk dat zelfs hun eigen mensen offert aan de goden. Zijn Kracht zal hij niet mogen behouden. Hun Hogepriester zit vol eerzucht. De jongen zal zich gelukkig moeten prijzen dat mijn volk hem wil opnemen als zijnde een van hen...

Hij wachtte zijn tijdstip van handelen geduldig af.

Het teken van de voorouders zou zich spoedig aan de hemel openbaren. Daar was hij zeker van. Tot dan bestudeerde hij de gewoonten en rituelen van de priesters en de Huïnen Orde grondig. Daarvoor was het op zich niet nodig dat hij zich ophield in de schaduwen, zoals hij tot nu toe gedaan had. Darehk kon gebruikmaken van zijn gave. Een gave die door het Koninklijke bloed van zijn familie doorgegeven werd. Zich hullend in de magische huid van de veranderlijke kameleon, kon hij gaan en staan waar hij wilde, onzichtbaar opgaand in zijn omgeving. Zolang hij kon voorkomen dat de Orde, vol getalenteerde speurders, zijn geur oppikte, zou niemand hem opmerken tot hij weer verdwenen was. En dan zou de hel uitbreken.

De zang van het zand zweepte als een woeste stroming tot een ongekende hoogte op. Het gevloeide bloed maakte de zang gek van een wilde verrukking. Ze zond trillingen uit die ver over de vlakke voerden. Telkens en telkens opnieuw stootte de vibratie tegen de rotswand aan waar Airyck op stond. Hij voelde hoe de opgewonden trillingen van de zang via zijn voeten een weg door zijn lichaam vonden, om dwars door zijn kruin de hemelsblauwe lucht in te schieten. Het bracht hem niet van zijn stuk. Hij schrok er niet eens meer van.

Zijn hand lag nog steeds in die van Hogepriester Usear. De zon was intussen hoog in de hemel geklommen en brandde genadeloos op hem neer. Er kwam echter geen woord van protest of enig gezeur over zijn lippen. Hij had zich zover mogelijk in zijn eigen binnenwereld teruggetrokken. Hij keek nog steeds toe hoe Irrick, onder de hitte en martelingen langzaam

wegzonk in de dood. Het voelde onwerkelijk aan, alsof hij het zelf niet was die toekeek. Zo had hij zonder een kík te slaken, toegekeken hoe de vrouw met het hart van steen in het midden van de borst van de rebelenman een diepe kerf had gesneden. Dikke stroperige strepen bloed waren langs de borst, buik, en benen van de man naar beneden gegleden. De geur van het verse bloed had een paar krijsende kreten aan de gieren ontlokt die zaten te wachten tot het hun beurt was om aan het maal te beginnen. Maar erger nog, had het een zwerm steekvliegen aangetrokken die zich bloed-dorstig op het slachtoffer hadden gestort. Yricia liet de insecten begaan, tot ze het genoeg had gevonden en ze de insecten van het lichaam had verdreven met een brandende fakkel. Het door merg en been gaande gegil dat daarbij uit Irricks keel was opstegen, was afschuwelijk geweest.

Airyck wist dat de krachtige kruiden, die Irrick toegediend had gekregen voor de rituele martelingen, opwekkend waren. Het was Irricks geest niet toegestaan om in vergetelheid weg te zinken en zo de kwellende pijn te ontwijken, voordat het ritueel een feit was.

Airyck zag dat Irrick het niet lang meer vol zou houden. Het effect van de opwekkende middelen die Yricia gebruikte, verloor zijn werking. Irricks geest zou wegglijpen naar het Godenrijk, bevrijd van de helse pijnen, voor zijn lichaam de strijd om te blijven leven opgaf.

Ondanks deze wetenschap vond hij het steeds moeilijker om hier te blijven staan. Het opzoeken van zijn eigen binnenwereld maakte hem dof, alsof hij een slaapwandelaar was, maar bracht hem ook dichterbij zijn eigen gevoel. Zijn verlangen om uit te reiken naar de man en hem in alle vrede naar de Poorten van Perdantea te brengen, was een worstelende strijd aangegaan met zijn berusting. Dat zijn hand op dit moment verbonden was met degene die deze wreedheid be-

volen had, bracht meer beroering in hem teweeg dan ongemak alleen.

Bijna liet hij zijn lichaam geruststellend mee schokken op het hypnotiserende en opzweepende ritme van de zang van het zand. Hij wilde opstijgen, mee de hemel in, los van zijn lichaam, vrij zwevend in blauwe lucht. Maar hij kon zich niet laten gaan. Hij moest zijn beheersing vast zien te houden. Hogepriester Usear zou het hem niet in dank af nemen als hij op dit moment zijn bevrijding van het fysieke opzocht. Als hij zijn geest werkelijk weg liet glippen, zou dat alleen tot resultaat hebben dat er een ander slachtoffer zou worden uitgezocht om hem deze afgrijselijke levensles te leren.

Zijn opluchting toen de Hogepriester ten slotte de verlossende woorden sprak, dat hij genoeg gezien had, was intens groot. Hij wist wel beter dan hier iets van te laten merken. Hij hield zijn gezicht perfect in de plooi en draaide zich net als Usear langzaam om, om net zo statig en beheerst weg te lopen van het gruwelijke tafereel. Toen ze eenmaal door de lange, uitgehakte gangen binnen in het rotsgebergte liepen, liet de Hogepriester zijn hand eindelijk los. Brandende fakkels in sierlijke bronzen houders gestoken verlichtten hun pad. Ze hadden de smalle stenen traptreden bereikt, die naar de verblijven van de priesters voerden. Ze moesten helemaal naar de top van de rots klimmen. Waar het in de gangen nog net breed genoeg was om twee aan twee te lopen, kon men de trappen slechts een voor een beklimmen.

Hij merkte nu pas hoe slap zijn benen eigenlijk aanvoelden. Het eindeloze stijf rechtop staan liet zich nu gelden. Hij stond te zwaaien op zijn benen! De Hogepriester mocht niets hiervan merken. Krampachtig klemde hij zijn tanden op elkaar en probeerde zich in balans te houden, terwijl hij onhandig de eerste stappen op de trap zette. Pijnscheuten schoten door zijn

kuiten en bang als hij was om te struikelen, en de vernedering van een val te moeten ondergaan, zocht hij met zijn hand steun bij de koele oneffen rotswand. Hij verbeet de pijn in stilte. Met stijve bewegingen klom hij verder achter de Hogepriester aan. De koelte tussen het gesteente liet zijn hoofd aanvoelen als gloeiend houtskool. Meer dan ooit verlangde hij naar rust. Naar de eenzaamheid van zijn eigen eenvoudige verblijf.

Hij wist echter zeker dat Usear hem nog niet naar zijn eigen verblijf zou sturen. Hij zou eerst zijn taken moeten uitvoeren in de luxe verblijven van de Hogepriester. De Hogepriester was niet tevreden met zijn vorderingen. Hij wist dat zijn gave zich naar Usears zin te langzaam ontwikkelde. De Hogepriester probeerde zijn misnoegen te verbergen onder een masker van vriendelijkheid, maar dat hielp niets. Airyck kon het onder die oppervlakkigheid zien. Hij zag in Usears ogen, telkens als hij faalde, een vloeibaar vuur oplaaien, dat als een lavamassa steeds meer druk begon uit te oefenen tegen het masker van geduld, dat gaandeweg steeds meer scheuren begon te vertonen. Nog even en het masker zou openbarsten en... En Airyck wist niet hoe lang hij het nog volhield om zijn kennis te blijven vertragen. Of waarom hij dat deed. Hij wachtte ergens op. Waarop? Waarom? Zijn gave was zijn tweede natuur. Hoorde bij hem als ademen. Waarom hield hij die adem zo vaak in? Zijn gave behoorde niet alleen hem toe. De kracht die hij had gekregen van de Hogere Goden was bestemd om in dienst te staan van het hele volk.

Dat is dan ook het probleem, dacht hij peinzend. Hogepriester Usear wil het voor zichzelf houden. Hoe durfde hij er op die manier over te denken? Diende de Hogepriester de goden niet? Leidde hij zijn volk niet als een rechtvaardig heerser? Deed hij niet alles om de groei van hun volk te behouden? Het was niet meer dan logisch dat hij zijn gave met de Hogepriester moest de-

len! Al was hij gezegend geboren in de wijsheid van volwassenheid, hij was nog steeds kind. Een *arm* kind, uit de onderste laag van de bevolking, dat niets kon betekenen voor het volk. Hogepriester Usear was van een hoge afkomst. Door zijn bloed en het bloed van zijn voorvaderen vloeide de Goddelijke Substantie. En dat betekende alles...

Hij zou zich geëerd moeten voelen, méér dan geëerd. Hij zou op dit moment moeten glimmen van geluk en trots, dat hij door zijn gave de uitverkorene was die Hogepriester Usear tot zijn volledige grootsheid zou verheffen!

Airyck voelde niets van die verheven dingen. Hij voelde zich juist steeds vaker angstig en verward sinds hij bij de priesters verbleef. Wat zijn sluimerende argwaan aanwakkerde. Er klopte iets niet. Er klopte niets van Usears beweegredenen. En... *Hij mocht zo niet over de Hogepriester denken...* Hij probeerde dit ook niet te doen. Het ging vanzelf. Net zoals hij zijn groei en ontwikkeling heel onbewust tegenhield.

Hij kon nog steeds niet doorgronden wat het dan precies was dat hem zo dwars zat. Het antwoord zweefde rond als een ongrijpbare mist in zijn geest. Het zat te diep verstoppt in het doordringende gezang van het zand. Het enige wat hij begreep, was dat er iets heel goed fout zat. Er was een gevaarlijke ontwikkeling gaande, in gang gezet door de Hogepriester.

Het dreunende sein van de Belklokken der Goden luidde in een angstaanjagend volume door het universum. In dat sein bespeurde hij een tweeslachtigheid die hem in opperste verwarring bracht en hem tot uiterste voorzichtigheid maande. Het klonk alsof de goden bezig waren zich in twee kampen op te splitsen. Alsof ze onderling de handelingen van de Hogepriester in verhitte discussies betwistten! Zijn handen werden direct klam en ijskoud bij deze gedachte. Nee! Dat was onmogelijk! Bij Tararac, de Hoogste der Go-

den... Had de Hogepriester het voor elkaar gekregen om tweedracht onder de goden te zaaien? Airyck hield geschokt zijn adem in en zijn ogen sperden zich wijd open. Hij stopte abrupt met het beklimmen van de trap. Staarde nietsziend naar de traptreden daar voor hem. Verzonk in zijn wereld van gedachten. Deze ingeving die hem zo plotseling had overvallen, was te erg, te verschrikkelijk om waar te kunnen zijn. Waar stonden ze, zij, het nietige volk van Unaqk, als hun eigen goden verdeeld raakten? Wat zei dat over hun toekomst? Over hun voortbestaan als volk? Hun...

Een voorzichtig drukkende hand op zijn schouder bracht hem ruw terug in het hier en nu. Geschrokken ademde hij diep sissend weer in.

‘Gaat het goed met uwe gezegende, Airyck?’ Het was Ucas die deze vraag stelde. De oudere broer van de Hogepriester. ‘Is mijn hulp vereist?’

‘Dank u, priester Ucas, voor uw bezorgdheid,’ antwoordde hij snel, eigenlijk te snel, ‘maar alles is prima in orde. Ik voelde me alleen een beetje duizelig van het lange staan in de zon.’ Hij wierp een blik over zijn schouder en glimlachte geruststellend. Ucas glimlachte terug, knikte begrijpend, en hulde zich verder opnieuw in zijn zwijgen. Naast zijn broer, de ambitieuze Hogepriester, verzonk Ucas door zijn zachtmoedigheid in onzichtbaarheid. Airyck voelde respect voor deze priester. Al vertrouwde hij Ucas bij lange na niet genoeg om zijn verontrustende inzicht te delen. Hij verstopte de dringende vragen, die hem nog meer deden verlangen naar de rust van zijn eigen verblijf, diep in zichzelf. Aangemoedigd door het zachte duwtje dat Ucas hem in zijn rug gaf, klom hij verder omhoog, een mistige toekomst tegemoet.

